

— Не може, не може. Трѣбва да се види хубаво.

— Чакай тогазъ. Азъ ще ти посвѣтя. Можемъ да запалимъ и свѣщъ. Никой нѣма да ни види.

Тачката отиде къмъ пангаря, обаря, тарашува и най-послѣ се завърна. Той драсна кибритъ и запали свѣщъта. Слабъ и трепетенъ блѣсъкъ се разлѣ по лицето и по цѣлата му фигура. Той бѣше съ ямурлукъ и съ калпакъ. цѣлъ измокренъ и каленъ. Загледанъ въ свѣщъта, той чакаше да се поеме пламъкътъ. Нѣкаква зловѣща и саркастична усмивка изкриви грозното му и косматото лице.

— Че и ний не сме ли християни, бе! — зашепна той съ тия актьорски движения и мимика, на които бѣше способенъ. — Да запалимъ най-сетнѣ и ний по една свѣщъ като хората! Видишъ ли я каква е великденска. Господу, Господу по-мо-лимся!

Грозданъ го гледаше изтрѣпналъ и смаянъ.

— Чакай да видимъ сега, — продължаваше Тачката, като поднасяше свѣщъта къмъ иконата. — Какво ме гледашъ такъвъ. Никой нѣма да ни види, не бой се. И вънъ свѣти, и тукъ свѣти. А! Че ти си го откъртилъ вече. Държи се съвсѣмъ малко!

Разкривенъ и смачканъ, вѣнецътъ се крѣпѣше само на единия си край. Прѣдишното му мѣсто се очъртаваше отъ многобройни кръстосани драскотии, оставени отъ ножа. Тачката приближи още повече свѣщъта. Пламъкътъ затрептѣ, заиграха сѣнки и блѣсъци по гланцираната повърхностъ на иконата, чъртитѣ на лицето сѣкашъ се оживиха, въ очитѣ загорѣ огънь и тѣ устремиха своя благъ и кротъкъ погледъ. Грозданъ гледаше, развълнуванъ и смутенъ. Изведнажъ очитѣ му се втреничиха на едно мѣсто и се разшириха отъ ужасъ: нѣщо червено и мокро свѣтѣше върху самото чело на иконата. Грозданъ изпъшка и не слѣзе, а просто се струполи отъ стола. Блѣденъ, съ изкривено отъ уплаха лице, той гледаше къмъ иконата.